

ՔԱՀԱՆԱՅԱԿԱՆ ՁԵՌՆԱԴՐՈՒԹՅՈՒՆ ՄԱՅՐ ԱԹՈՒՌԻՍ

Հունիսի 8-ին, կիրակի օրը, «Կաթողիկէ Սուրբ Էջմիածնի» տոնին, Վեհափառ Հայրապետը հանդիսավոր ա. պատարագ է մատուցում և կատարում՝ հոգևոր ճեմարանի 1979 թվականի շնորհալի չորս շրջանավարտների՝ Վահրամ սարկավագ Տերտերյանի, Հրաչ սարկավագ Օղյուզյանի, Վաչագան սարկավագ Ավետիքյանի և Բորիս սարկավագ Մալյանի քահանայական ձեռնադրության և օծման կարգը:

Այդ օրը Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնին ու միաբանությունը մի անգամ ևս ապրում են հոգևոր ցնծության բերկրանքը՝ օրվա հանդիսությունների առիթով:

ԿՈՉՈՒՄ ՆՈՐԸՆԾԱՆԵՐԻ

Հունիսի 7-ին, շաբաթ օրը, Ս. Գրիգոր Լուսավորչի «Ելն ի վիրապէն» տոնի երեկոյան, ժամերգությունից հետո, կատարվում է չորս նորընծաների «Կոչումն քահանայութեան» արարողությունը՝ ըստ Ձեռնադրության Մաշտոցի:

Նորընծաների կոչման կարգը կատարում է Մայր տաճարի լուսարարապետ Տ. Հուսիկ արքեպ. Սանթրոսյանը՝ խարտավիլակությամբ Տ. Գրիգորիս վրդ. Բունիաթյանի. «Նստի եպիսկոպոսն յԱթոռ առաջի բեմին ի դասն և առնէ զկոչումն»...

Հնչում է տաճարում «Նայեաց ի մեզ» շարականը:

Բացվում են տաճարի ավանդատան դռները և բուրվառով և մոմերով դեպի Իջման սուրբ սեղան են առաջնորդվում նորընծաները:

Խարտավիլակ վարդապետը, խոսելու հրաման ստանալով, բարձր ձայնով ասում է.

«Հայր սուրբ, խնդրե՛ ի քէն մայրս մեր Սուրբ Եկեղեցի, զի ձեռնադրեսցես (գայս անուն) սարկաազունս՝ զոր ընծայէ քեզ՝ յաստիճան քահանայութեան, որք կամօք և յօժարութեամբ իրեանց եկեալ են յայս կարգ, և ոչ ի հարկէ հրաւիրողաց»:

Այնուհետև հրապարակաւորեն քննվում է նորընծաների հոգևոր-իմացական պատրաստությունը. «Պահեա՛լ է զանձն իւր սուրբ և անարատ... ունի՞ զուսումն քահանայութեան լիով և զգիտութիւն աստուածային օրինաց»:

Խարտավիլակ վարդապետը պատասխանում է դրականապես այս հարցերին: Նորընծաները ապա խոստանում են «յանձն առնուլ և կատարել զամենայն հրամանս սրբոց առաքելոցն և հայրապետացն և կալ ըստ կանոնաց մոցա»:

Հրապարակային այս քննությունից հետո նորընծաները հանդիսավոր հայտարարու-

թյամբ հանձն են առնում «ամենայն պատրաստությամբ և առանց ձանձրանալու կալի պաշտօնն Աստուծոյ» և պահել «զդաւանութիւն ուղղափառ հաւատոյ, ընդ սուրբ Հայրապետսն ըստ երից սուրբ ժողովոց» (Նիկիայի 325 թ., Կ. Պոլսի 381 թ. և Եփեսոսի 431 թ.) և խոստանում են աշակերտել և հետևել Եկեղեցու ուղղափառ և աստվածաբան հայրապետներին և վարդապետներին:

Փրկչի Իջման սուրբ սեղանի առաջ խոստանում են և ուխտ են անում՝
ա) Հավատով և նվիրումով ծառայել Հայաստանյայց Առաքելական Սուրբ Եկեղեցուն, Մայր Աթոռ Սուրբ Էջմիածնին և հայ ժողովրդին:

բ) Մայր Աթոռ Սուրբ Էջմիածնի միաբան մնալ մինչև իմ կյանքի վախճանը, սրբությամբ պահելով ժուժկալության, աղքատության և անպայմանավոր հնազան-

Մի պահ ձեռնադրության արարողությունից

Կոչման արարողության ավարտին նորընծաները դարձյալ հրապարակայնորեն և ինքնավստահ շեշտով տալիս են իրենց «Հաւատոյ խոստովանութիւն»-ը՝ ըստ Ս. Գրիգոր Տաթևացու սահմանած բանաձևին («Մաշտոց Ձեռնադրութեան», Վաղարշապատ, 1876, էջ 36—37): Նորընծաները մի օր առաջ պաշտոնապես ստորագրել էին կուսակրոն քահանայության հետևյալ ուխտագիրը.

«Ներքոստորագրյալս՝ Աստուծո ողորմությամբ, իմ ազատ կամքով և հաստատ համոզմամբ հանձն եմ առնում ընդունել կուսակրոն քահանայության կարգը:

դության հայրապետահաստատ կանոնները:

գ) Ապրել առաքինի կյանքով ու պարկեշտ վարքով, անձանձրոյթ կատարել եկեղեցական պաշտամունքները և տնապես հետամուտ լինել իմ ինքնազարգացման՝ հոգևոր, գիտական և գրական իմաստով:

դ) Համաձայն Հայոց Հայրապետի հրամանների, ինձ վստահված պաշտոնները և աշխատանքները կատարել սիրով, եռանդով ու բարեխղճությամբ:

Որպես երաշխավորություն իմ այս խոստումների, ստորագրում եմ սույն ուխտագիրը»:

ՁԵՌՆԱԴՐՈՒԹՅԱՆ ԵՎ ՕԾՄԱՆ ԿԱՐԳԸ

Կիրակի օրը, առավոտյան ժամը 11-ին, Վեհափառ Հայրապետը Վեհարանում զգեստավորված, եկեղեցական թափորով առաջնորդվում է Մայր տաճար՝ ա. պատարագ մատուցելու և կատարելու չորս նորընծաների ձեռնադրության և օծման կարգը:

Ս. պատարագը շարունակվում է մինչև «Ջի ողորմած և մարդասեր ես Աստուած» աղոթքը:

Այս Վեհափառ Հայրապետը Ավագ սեղանի աջ կողմում բազմում է Աթոռի վրա, մինչև նորընծաները, խարտավիլակ Տ. Հուսիկ արքեպիսկոպոսի առաջնորդությամբ, սեղանի ձախակողմյան աստիճաններով ծնրադիր բարձրանում են Ավագ սեղանի բեմ և բոլորվում ձեռնադրիչ Հայոց Հայրապետի շուրջ:

Տաճարում հնչում է «Այսօր Աստուածությունն զուարճանայ» շարականը, նորընծաները առաջանում են դարձյալ ծնրադիր «ի միջավայր բեմին» և դառնում են խոսուեբան հավատացյալներին և բարձրացնում իրենց ձեռքերը՝ ի նշան աշխարհից հրաժարման, մինչև վեհ և հանդիսավոր հնչում է կոչման գեղեցիկ շարականը՝ «Աստուածային և երկնաւոր շնորհ որ միշտ լնու զպէտս արքայ սպասարորութեան առաքելական Եկեղեցւոյ... կոչէ (այս անուն) ի սարկաւագութենէ ի քահանայութիւն»: Նույն պահին ժողովուրդը հոգեպես միաձուլվելով արարողությանը, համոզումով և գոհունակ տրամադրությամբ վկայում է. «Արժանի են»:

Այս նորընծաները ծնրադիր շրջվում են դեպի Ավագ խորան, շրջապատում Հայրապետին, որը ընթերցելուց հետո ձեռնադրության մեծ աղոթքը, խաչաձև «դնէ զաջն ի վերայ գլխոյն նուիրելոյ և ասէ. ես դնեմ զձեռս ի վերայ տրա և դուք ամենեքեան աղօթս արարէք, զի արժանի լիցի սա զաստիճան քահանայութեան, անարատ պահել առաջի սեղանոյ Տեառն Աստուծոյ»:

Աղոթքի ընթերցումից հետո Հայրապետը «իմքն ձեռամբն քերէ զուրար զպարանոցան ի ձախմէ ի յաջ» և օրհնությանը «արկանէ զփիլոնն զուսով նուիրելոյն, և զշուրջառն, զբազպանն և զգօտին, զաղաւարտըն և զայլ քահանայական զգեստ»:

Ավագ խորանի վարագույրը մի պահ փակվում է: Նորընծաները «Նորհուրդ խորին» տաղի երգեցողության պահին զգեստավորվում են: Բացվում է Ավագ խորանը:

Ս. պատարագը շարունակվում է մինչև «Ողջոյն տուք միմեանց» քարոզը:

Ձեռնադրության հանդիսավոր արարողությունը հասնում է իր հոգևոր լճրացման սրբազան քարձուկին:

Օծման խորհրդավոր պահն է: Ձեռնադրիչ Հայրապետի դիմաց քահանայական լիով զգեստավորման մեջ, ավագության կարգով, կանգնել են նորընծաները, մինչև Հայոց Հայրապետը նույն պահին մեկ առ մեկ օծում է սրբալույս մեռոնով ճակատն ու ձեռքերը նորընծաների և նրանց վերանվանում հոգևորականի նոր անուններով:

Այսպես՝ Վահրամ սարկավագ Տերտերյանը վերանվանվում է Տ. Հովնան քահանա, Հրաչ սարկավագ Օղյուզյանը՝ Տ. Արել քահանա, Վաչագան սարկավագ Ավետիքյանը՝ Տ. Զատիկ քահանա, և Բորիս սարկավագ Մայրանը՝ Տ. Պետրոս քահանա:

Օծման արարողությունից հետո նորընծաները Հայոց Հայրապետի ձեռամբ ստանում են «զսկիին և զմաղզմայն հանդերձ կենարար Մարմնով և Արեամբ, վասն կենդանեաց և անջեցելոց» սուրբ պատարագ մատուցելու իշխանության որպես նշանակ, և դառնալով դեպի ժողովուրդը՝ տալիս են իրենց անդրանիկ քահանայական օրհնությունն ու խաղաղությունը:

Հայոց Հայրապետը ձեռնադրության և օծման սույն արարողությունից հետո խոսում է հետևյալ ոգեշունչ քարոզը՝ Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնի կաթողիկե տոնի և օրվա ձեռնադրության խորհրդի հոգևոր նշանակության մասին:

ՎԵՀԱՓԱՌ ՀԱՅՐԱՊԵՏԻ ՔԱՐՈԶԸ ՄԱՅՐՏԱԾԱՐՈՒՄ Ս. ԷԶՄԻԱԾԻՆ ՏՈՆԻՆ ԵՎ ՔԱՀԱՆԱՅԱԿԱՆ ՁԵՌՆԱԴՐՈՒԹՅԱՆ ԺԱՄԱՆԱԿ (8 հունիսի 1980 թ.)

«Յանուն Հօր և Որդւոյ և Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն»:

«Էջ Միածինն ի Հօրէ անել զօրութեամբ»:

Միրելի հավատացյալներ:

Այսօր մեր Եկեղեցւո մեծագոյն տոներից

մեկն է, որովհետև մենք ոգեկոչում ենք հիշատակը Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնի հիմնադրության: Այս տաճարը հիմնադրվել է 301 թվականին, ավարտվել 303 թվականին և օծվել Ս. Գրիգոր Լուսավորչի ձեռամբ,

Տրդատ թագավորի և բազմահազար հայ ուխտավորների ներկայությամբ:

Այդ թվականից անցել են 1677 տարիներ:

Իսրայելի ընթացքում մեր հոգևորականները և աշխարհականները մարդիկ փառաբանել են և գովերգել Ս. Էջմիածինը: Այդ փառաբանական խոսքերից մեկն է հանդիսանում այն, որով Մենք Մեր քարոզը սկսեցինք՝ «Էջ Միածինն ի Հօրէ անէլ զօրութեամբ»:

Խոսքը վերաբերվում է այն սբանչելի ավանդության, ըստ որի Ս. Գրիգոր Լուսավորչի տեսիլքի մեջ, 301 թվականին, երկինքը բացվեց և լուսեղեն կերպարանքի ներքո իջավ Ինքը Որդին Աստուծո՝ Հիսուս Քրիստոս՝ ձեռքին բռնած մի ոսկեղեն մուր: Իջավ Նա Արարատյան դաշտ և ցույց տվեց այն տեղը, ուր պետք է կառուցվեր առաջին հայկական քրիստոնեական եկեղեցին: Սուրբ Գրիգոր երբ արթնացավ այդ տեսիլքից, հասկացավ իմաստը նրա և թագավորի օգնությամբ վարպետներ հրավիրելով կառուցեցին այս եկեղեցին, գրեթե ճիշտ այնպես, ինչպես այն ուրվագծվել էր Ս. Գրիգոր Լուսավորչի տեսիլքի մեջ: Եվ միջնադարյան հեղինակը գովերգում է՝ «Էջ Միածինն ի Հօրէ անէլ զօրութեամբ», այսինքն Ինքը Հիսուս Քրիստոս, Որդին Աստուծո, իջավ երկնից անէլ զօրութեամբ:

Այս անէլ զօրությունը բացատրությունը անընդուն պետք չէ հասկանալ նյութական զորության իմաստով: Հիսուս չիջավ զինու զորությամբ, սուրը կամ միզակը ձեռքին, ոչ էլ հարստություն իջեցրեց երկնքից Հայաստան աշխարհ, բայց Նա երկնքից իջեցրեց ավելի հզոր մի ուժ, դա հոգու ուժն էր, կամ ոգեկան ուժը: Քրիստոնեական հավատքը ամեն բանից առաջ և ամեն բանից վեր ոգեկան ուժ է և բարոյական արժեք: Նյութեղեն լույսի կերպարանքի տակ Հիսուս իջեցրեց Հայաստան աշխարհ ոգու լույսը, ոգու ուժը, կրոնական բացատրությամբ՝ Ս. Հոգու շնորհները: Հիսուս իջավ Հայաստան, բայց այդ տեղեց մի ակնթարթ, բայց նա թողեց այն, ինչ որ բերել էր, թողեց հայ ժողովրդին ոգեղեն լույսը, լույսի փառքը: Եվ այդ պահից մեր ժողովրդի հոգու մեջ թափանցեց այդ ոգեղեն ուժը, այդ աստվածային շունչը, որով Նա կազմավորվեց իբրև ազգություն, ստեղծեց իր մշակույթը, դարձավ մշակութային ազգություն, տառերի գյուտով, Ս. Գրքի թարգմանությամբ, գրականության ստեղծումով:

Մենք երբ ոգեկոչում ենք Ս. Էջմիածնի հիմնադրությունը, նախ ոգևորվում ենք, որ այս սուրբ տաճարը, մոտ 1700 տարիներ է ի վեր կա և կմնա կանգուն և պայծառ և

բարեկարգ վիճակի մեջ այսօր: Այս տաճարը մեր ազգի փառքն ու պատիվն է, որով կարող ենք պարծենալ համայն աշխարհի առաջ:

Բայց այսքանը քիչ պիտի լինեք ոգեկոչելու համար Ս. Էջմիածնի հիմնադրությունը:

Այս պահուն պետք է նաև ընդգծենք այն, ինչ որ մեր ազգը ստացավ ու զարգացրեց Ս. Հոգու զորությամբ: Այդ ոգեղեն ուժով պատվաստվեց հայ ազգի հոգին և նա վերածնվեց և դարձավ պատմության բեմի վրա մշակույթ ստեղծող ժողովուրդ:

Սիրելի հավատացյալներ, մենք հավատում ենք այդ անէլ զօրության, այդ ոգեկան ուժին, հավատում ենք, որ աշխարհում բոլոր տեսակի նյութական ուժերից ավելի հզոր է ոգեկան ուժը մարդկային աշխարհում:

Այսօր արարողությունը, որ կատարեցինք, ձեռնադրման և օծման այս արարողությունը ուրիշ բան չէ, եթե ոչ ոգեկոչումը նույն Ս. Հոգու զորության: Մեր բոլոր աղոթքները, որոնք կարդացվեցին, աղերս ու մաղթանք են հանդիսանում, որպեսզի մեր այս չորս երիտասարդները, որ քահանա ձեռնադրվեցին, ընդունեն այդ Ս. Հոգու զորությունը իրենց մտքի և հոգու մեջ, որ Ս. Հոգին իջնի նրանց վրա, թափանցի նրանց էության մեջ և նրանք Ս. Հոգու ներշնչմամբ դառնան վերածնված մարդիկ, մտքով և հոգով պատրաստ՝ նվիրվելու մի գաղափարական կյանքի, ծառայելու մեր հավատացյալ ժողովրդին, միախառնելու նրան, նվիրվելու մեր Հայաստանայաց Առաքելական Ս. Եկեղեցուն և Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնին, որպեսզի ապագային նրանք էլ իրենց աշխատանքի բաժինը բերեն՝ հառավել պայծառացում մեր Եկեղեցու և Մայր Աթոռի:

Այս ոգով է, որ, սիրելի նորապսակ երիտասարդներ, Մենք մեր ձեռքը ձեր վրա դրեցինք, օրհնեցինք ձեզ և ձեռնադրեցինք քահանա:

Մաղթում ենք ձեզ հոգեկան մշտադադարով և անասան հավատք, որպեսզի Ս. Հոգու շնորհները, զոր ընդունեցիք դուք այսօր Մեր ձեռնադրությամբ, պահեք, պահպանեք, ամենցեք և ծաղկեցեք, և ձեր կյանքի կենդանի գործերով ապացույցը տաք, որ մշակներ եք «առանց ամօթոյ» և գաղափարական նվիրումով միշտ պատրաստ եք ծառայելու մեր ազգին և մեր հայրենիքին:

Թող Տերը միշտ լինի ձեզ օգնական և պահպան այժմ և հավիտյան:

«Ողջ լեռուք զօրացեալ և արի Հոգւով»:

Ամեն:

ՎԵՀԱՓԱՌ ՀԱՅՐԱՊԵՏԻ ԱՂՈԹՔԸ ՋԵՌՆԱԴՐՈՒԹՅԱՆ ԱՎԱՐՏԻՆ

**ԾԱԾԿԵՐՈՒՅԹ
ՕՐՎԱ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ
ԱՌԻԹՈՎ**

Ժամը 15-ին միաքանակյան սեղանատանը ճաշկերույթ է տրվում օրվա հանդիսությունների առիթով:

Ճաշկերույթին ներկա են լինում Ս. Սիոն, Ս. Կոսիտաս, Ս. Հուսիկ, Ս. Արսեն սրբազանները, Մայր Աթոռի միաբանությունը, Կերպույն հոգևոր խորհրդի և Մայր Աթոռին առընթեր ճարտարապետների հանձնաժողովի անդամները, հոգևոր ճեմարանի դասախոսներ և այլ հյուրեր:

Սեղանը օրհնում է Վեհափառ Հայրապետը:

Կերպույն հոգևոր խորհրդի ատենապետ Ս. Սիոն արքեպ. Մանուկյանը շնորհավորում է Հայոց Հայրապետին, Մայր Աթոռի տոնի առիթով՝ մաղթելով երկար և երջանիկ գահակալություն՝ ի հաստատություն և ի պայծառություն Ա. Էջմիածնի, Հայաստանյալ Առաքելական Եկեղեցու:

Ս. Սիոն սրբազանը շնորհավորում է նաև նորընծաներին, նրանց հոգևոր ապագա ծառայության ճանապարհին, որպեսզի նրանք լինեն արժանավոր և հավատարիմ միաբանները Մայր Աթոռի, պարտաճանաչ և նվիրյալ ապաստարանները Հայ Եկեղեցու և դառնան «մշակք առանց ամօթոյ» Տիրոջ այգետանի ծառայության մեջ:

Այնուհետև Հայոց Հայրապետին ուղղյալ որդիական երախտագիտության և շնորհակալության արտագին խոսք են ասում նորընծա չորս քահանա հայրերը, շեշտելով որ «զԱստուած փնտրելու ճանապարհին, իրենք էլ գտան Սուրբ Էջմիածինը» և Հայ Եկեղեցու մեծ վարդապետների բացած աստվածգիտության և հայրենասիրության լուսաշավիղ ճանապարհով, անսպառնալից պիտի քայլեն մինչև իրենց երկրավոր կյանքի վախճանը:

Հանուն հոգևոր ճեմարանի դասախոսական կազմի, շնորհավորանքի հետևյալ ջերմ խոսքն է ասում վաստակավոր դասախոս Արթուր Հատիսյանը.

«Վեհափառ Տեր,

Այսօր բացառիկ օր է, ուրախության, հոգևոր մխիթարության օր: Մայր Աթոռ Ա. Էջմիածինը և միաբանությունը, հոգևոր ճեմարանի դասախոսներն ու ուսանողները մի անգամ ևս ապրեցին հոգևոր ցնծության բերկրանքը, օրվա երկու հանդիսությունների առիթով:

Քիչ առաջ Մայր տաճարում, նորընծաների ձեռնադրության և օծման առիթով, երկու մտածումների և պատկերների տպավորության ներքո էի: Հիշում էի վեց-յոթ տարիներ առաջ, այն օրերը, երբ այսօրվա

նորընծաները առաջին անգամ ոտք դրեցին հոգևոր ճեմարանի սեմից ներս:

Ի՞նչ շուտ անցան ուսումնառության այդ տարիները: Նրանք ճեմարան եկան ծվեն-ծվեն հոգիներով, բոքիկ իմացականությամբ, ընտանեկան տարբեր դաստիարակությամբ և հոգեբանությամբ, միաժամանակ հավատքով ու հաստատ համոզմունքներով իրենց ապագայի մասին:

Ուսումնառության այդ տարիներին Մայր Աթոռի այս խաղաղ ու վանական մթնոլորտի մեջ նրանք հոգով հասունացած, իմացապես պատրաստված, ֆիզիկապես էլ մեծացած, դարձան ըստ սաղմոսերգուի գեղեցիկ արտահայտության՝ «Զիթենի պտղալից ի գալիթս Աստուծոյ»:

Ուխտի օր էր այսօրը նրանց համար: Նրանք խոստացան իրենց ազատ կամքով և հաստատ համոզմունքներով իրենց անձը, կյանքը որպես պատարագ անմացորդ ընծայելու Աստծու և Մայր Աթոռ Ա. Էջմիածնի սեղանին:

Դա չափազանց լուրջ և պատասխանատու հանձնառություն էր:

Դո՛ւք, սիրելի նորընծաներ, այսօր բարձրացաք ձեր կյանքի պայծառակերպության ծաբոր լեռը. «Բարոք է մեզ աստ լինել»: Լույսի և սրբության այդ բարձունքի՛ց պիտի նայեք այս աշխարհին և կյանքին: Ո՛չ աչ նայեցեք և ո՛չ ձախ, այլ միշտ առա՛ջ, միշտ դեպի վե՛ր, սա՛րն ի վե՛ր: Աստված պիտի խոսի ձեզ հետ այդ բարձունքի վրա, և դուք ձեր կյանքի ճանապարհին պիտի զգաք միշտ աստվածային այդ ներկայությունն ու Զայնը: Առանց այդ ներկայության, դուք ոչինչ կարող եք կատարել ձեր առաքելության մեջ:

Ձեր մտադրարը, ձեր հարացույցը, ձեր գաղափարականը պիտի լինի աստվածային մեծ վարդապետը՝ Հիսուս և Մայր Աթոռի մեջ Ամենայն Հայոց Հայրապետը՝ «Զօրազուխն առաքինեաց»: Եթե դուք այս սրբազան և համագգային դարավոր հաստատության հարազատ զավակներն եք, պիտի լինեք այն, ինչ Հայոց Հայրապետն է ցանկանում, այսինքն ազնիվ, բարի, հավատավոր, ծառայաւեր հոգևորականներ:

«Որդի հարազատ զմմանութիւն հօրն բերէ»:

Կարդացի ձեր կուսակրոն քահանայության ուխտագիրը. Ծատ գեղեցիկ էր այն և բովանդակալից: Խոստանում եք ձեր կյանքի մինչև վախճանը Մայր Աթոռի միաբան լինել, «սրբությամբ պահել ծովակալության, աղքատության և անպայմանավոր հնազանդության հայրապետահաստատ կանոնները, ապրել առաքինի կյանքով ու պարկեշտ վարքով, անձամբույց կատարել եկեղեցական պաշտամունքները»:

Ուխտագրի այդ գեղեցիկ և պարտալորեցնող խոսքերը դուք կյանքի պիտի կոչեք ձեր ամենօրյա աշխատանքի, ձեր վաճառական մտածումների և ապրումների մեջ:

Հիշեցե՛ք միշտ Ս. Գրիգոր Նազիազանցու «Փայտուտ ի Պոնտոս» ճառի խոսքերը, որոնք ուղղված են երիտասարդ քահանաների, այդ թվում նաև ձեզ: «Ծանապարհ պետք չէ ելնենք ուրիշները բուծելու, երբ մենք ինքներս լի ենք վերքերով: Հարկ է նախ մաքրվել և ապա մաքրել, նախ սովորել և ապա սովորեցնել, լույս դառնալ և ապա լուսավորել, մոտենալ Աստծուն և ապա մոտեցնել ուրիշներին, սրբանալ և ապա սրբացնել»:

Հովվական աստվածաբանության ձեր դասերի ժամանակ դուք հանգամանորեն սերտեցիք նաև Վեհափառ Հայրապետի 1957 թվականի հունվար 14-ին համայն հայ հոգևորականության ուղղած կոնդակ-կոչը. որը մի նոր երգ եղաց է մեր օրերի հայ հոգևորականության կյանքին և գործունեության նվիրված:

«Ի՞նչ վսեմ է և ի՞նչ գեղեցիկ՝ հոգևոր կոչումը քահանայական... Դուք աստվածային սիրո գործիքներ եք ձեր հավատացյալներու ծոցին մեջ, ուսուցանող եք և դաստիարակ, սրբացնող և մխիթարող... Իշխանության ծարավը պետք է հագեցնեք ծառայելով: Եկեղեցիին մեջ իշխել կնշանակե՛ ծառայել ... Ի՞նչ ունայնություն հոգևորականի մը համար դրամ սիրել և ձգտել հարստություն դիզելու, երբեմն նույնիսկ տրգել և ապօրեն միջոցներով: Ինչքա՛ն աղքատություն, ինչքա՛ն խեղճություն կա այդ պիսի հարստության մեջ»:

Մյուս կողմից՝ ինչքա՛ն «բարոյական գեղեցկություն» կա Ս. Գրիգոր Նազիազանցու և Հայոց Հայրապետի արտահայտած «այս մտածումներում, այս ապրումներում մեջ և ինչպիսի՛ վսեմ հերոսական ըմբռնում քրիստոնեական հոգևոր առաքելության», ինչպես հաստատում է Վեհափառ Հայրապետը:

Սիրելի՛ նորընծաներ, ջերմորեն շնորհավորում եմ ձեզ, հավատում եմ ձեզ, հավատում՝ ձեր երիտասարդության: Երիտասարդությունը կարելիությունն է անկարելիին և դուք երիտասարդներ եք: Հավատում եմ ձեր այս գիտակից ու կամավոր պատարագին, ձեր նահատակությանը, ձեր «սրբազան այս խենթության», որով «աշխարհ վասն ձեր ի խաչ ելեալ է և դուք աշխարհի»:

Մաղթում եմ, որ երբեք և երբեք տխրության առիթներ չտաք Վեհափառ Հայրապետին, որպեսզի Նա այսօրը միշտ ուրախությամբ հիշի: Եղե՛ք Նրա սրտի մխիթարությունը, Նրա հպարտությունը և ար-

դարացրեք Նրա հայրապետական բարձր վստահությունն ու սերը: Նա ձեզնով է ապրում, Մայր Աթոռի երիտասարդ միաբաններով և չունի անձնական կյանք:

Ապրե՛ք, սիրելի տղաք, շատ ապրե՛ք»: Ծաշկերությո՛ւն եզրափակեց Վեհափառ Հայրապետը կրկին անգամ Իր օրհնությունը և շնորհավորանքի իմաստալից խոսքերով:

«Ամեն նոր հունձք որ ստանում ենք մի նոր ձեռնադրությամբ, մեզ համար անշուշտ և՛ ուրախալի է, և՛ ճշմանակալից, և՛ անմոռանալի»:

Մենք տարեցներս մի գերագույն մխիթարություն ունենք, որ երբ մենք մի օր այլևս չլինենք այստեղ, մեր Եկեղեցին և Մայր Աթոռը ո՛չ միայն անտեր պիտի չմընան, այլև է՛լ ավելի ծաղկալ պիճակի մեջ կլինեն:

Մենք մեր կյանքը նվիրել ենք այս հաստատության, այս գաղափարականին: Հավատում ենք այս չորս երիտասարդներին, որոնք գալիս են մեր գործը շարունակելու այստեղ, մեզմից հետո: Հավատում ենք նրանց ուժերին: Վստահ ենք, որ նրանք ամուր և հաստատ պիտի մնան իրենց ուխտի և խոստումների վրա և իրենց կենդանի գործերով պիտի ապացուցեն, որ արժանի են մեր գնահատանքին, մեր սիրո և օրհնության:

Սիրելիներ, մաղթում ենք ձեզ հոգու և մարմնի կատարյալ առողջություն: Թող Աստծո օրհնությունը անպակաս լինի ձեր հոգիների վրայից:

Ձեզ բարի ճանապարհ, լայն իմաստով: Ծաշկերությո՛ւն ավարտվում է խմբովին, թիվ ասված «Հայր մեր»-ով և Վեհափառ Հայրապետի «Պահպանիչ»-ով:

ՎԵՂԱՐԻ ՏՎՉՈՒԹՅՈՒՆ

Նույն օրը, երեկոյան ժամերգությունից հետո, կատարվում են «օրհնություն արեղայի» և «օրհնություն վեղարի» կարգերը:

Աստվածաշնչական Խամապատասխան ընթերցումներից, շարականներից և աղոթքներից հետո Մայր տաճարի լուսարարապետ Ս. Հուսիկ սրբազանը հանում է նորընծա Ս. Հովնան, Ս. Աթել և Ս. Զատիկ քահանաների գլուխներից սարկավազական ջրումը (գդակ) և այն փոխարինում՝ կուսակրոն քահանայության խորհրդանիշ վեղարով. «Հանցե՛ Աստուած զհին մարդն գործովք իրովք: Եւ ապա զգեցուցանէ զվեղարն և ասէ. Աստուած զգեցուցէ քեզ զնոր մարդն՝ որ ըստ Աստծոյ հաստատել է արդարութեամբ և օրհնութեամբ»:

«Պահպանիչ»-ով ավարտվում է վեղարի տվչության սույն կարգը, որից հետո նոր-

ընծա Տ. Հովնան, Տ. Աբել, Տ. Զատիկ արեղաները Տ. Հուսիկ սրբազանի առաջնորդությամբ ներկայանում են Վեհափառ Հայրապետին:

Նորին Արքեպիսկոպոսը հուզումով և հայրական սիրով ընդունում է իր հոգևոր զավակներին, նրանց բաշխում իր օրհնություններն ու բարեմաղթությունները՝ ցանկանալով, որ նրանք արժանավոր միաբանները լինեն Մայր Աթոռին և Տիրոջ այգու ծառայության մեջ՝ ի մխիթարություն իր հայրական սրտի և հուրախություն հայ ժողովրդի:

Հուզիչ էր պահը, երբ երեք երիտասարդ հոգիներ մի անգամ ևս ծունկի են գալիս Հայոց Հայրապետի առաջ՝ իրենց սրտի և հոգու ուխտը կատարելու՝ նվիրվելու համար Մայր Աթոռի, Հայ Եկեղեցու և հավատացյալ ժողովրդի հոգևոր ծառայության սուրբ գործին:

Նորընծա արեղաները իրենց կանոնական-ավանդական քառասունքը կանցկաց-

նեն Մայր Աթոռի վանական և խաղաղ մթնոլորտում:

*
*

«Էջմիածին» ամսագրի խմբագրությունը ջերմորեն շնորհավորում է նորընծա արեղաներին և սրտագին բարեմաղթում, որ նրանք հավատավոր, անձնուրաց միաբանները լինեն Մայր Աթոռին և շնորհալի սպասավորներ Հայաստանյայց Սուրբեկական Եկեղեցու:

Հույս ունենք, որ նորընծաները գալիք տարիներին, ավելի մեծ փորձ ձեռք բերած, պիտի կարողանան լինել արժանի զավակները այս մեծ ու նվիրական Հաստատության: Այդ հույսը ուրախությամբ է լցնում մեր սրտերը:

Մեր նախնիների սուրբ և պայծառ տեսիլքը շարունակվում է այս սուրբ Հաստատության «Անձինք նուիրեալք»-ների երիտասարդ ու խոստումնալից փաղանգի մեջ:

